

Arrest

nr. 229 469 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat NTEKEDI *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u Congolees staatsburger (Democratische Republiek Congo) en bent u afkomstig uit Kinshasa. U behoort tot de Mluba bevolkingsgroep. U bent nooit lid geweest van enige politieke partij, vereniging of organisatie. In 2004 studeerde u in Kinshasa af als kinesist. Op 30 juni 2005 vond er een manifestatie plaats in Kinshasa, die door de UDPS (Unie voor de democratie en de sociale vooruitgang) werd georganiseerd tegen de regering van Kabila. U besloot eraan deel te nemen omdat u vond dat de overheid niets deed tegen de moorden in het land en tegen de slechte veiligheidssituatie.

U monteerde foto's van Kabila en zijn zus J. vast aan foto's die u op een pornowebsite vond. U nam prints van deze gemonteerde afbeeldingen mee naar de manifestatie en deelde deze rond aan de aanwezige betogers. Tijdens deze activiteit werd u opgepakt door de aanwezige ordediensten en meegenomen naar de kazerne Kokolo. Tijdens de ondervraging over uw activiteiten werd u mishandeld. De volgende dag werd u naar het gebouw van de ANR (nationale veiligheidsdienst) gebracht waar u gedurende twaalf dagen werd opgesloten. U werd er weerom ondervraagd over uw activiteiten en mishandeld. Nadat u aan de agenten vertelde dat uw computer zich bij uw neef Richard bevond en er in diens woning een huiszoeking werd uitgevoerd, kwam uw familie te weten waar u was. Uw neef Richard kocht vervolgens een agent om zodat u kon ontsnappen. U trok vooreerst van Kinshasa naar Kikwit. Vervolgens zette u uw reis verder naar Tshikapa en Jlebo. In Jlebo nam u een trein naar Lubumbashi. Vanuit Lubumbashi reisde u eind 2005 per vrachtwagen naar Zambia. Vervolgens reisde u door naar Zimbabwe waar u de volgende dag verder reisde naar Zuid Afrika waar u begin 2006 aankwam. In Zuid Afrika reisde u naar Durban waar u in 2007 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat u in hetzelfde jaar het vluchtelingenstatuut verkreeg vestigde u zich in Mafikeng. U ging er aan de slag als assistent kinesist in het provinciale ziekenhuis. In 2015 werd u in het centrum van Johannesburg op straat overvallen en van uw boodschappen beroofd. In 2017, toen u een relatie had met een Zuid Afrikaanse vrouw, kreeg u gedurende de volgende twee jaar meermaals dreigtelefoons waarin men van u eiste de relatie te stoppen en Zuid Afrika te verlaten. Wanneer u deze incidenten aangaf bij de politie antwoordde men u dat men u niet kon helpen omdat het onbekenden betrof. Op 3 augustus 2019 was u rond zes uur 's avonds onderweg naar een winkel wanneer een wagen naderde. De twee inzittenden maakten u duidelijk iets te willen vragen. Wanneer u de wagen naderde werd u meteen bedreigd met een vuurwapen. Men eiste van u in te stappen. Wanneer u de inzittenden vroeg of ze van de immigratiedienst waren wilden de twee onbekenden van u weten van welke afkomst u was. Nadat u ze had gemeld Congolees te zijn kreeg u een dubieuze opmerking over een terugkeer naar uw land en vreesde u voor uw leven. Terwijl u ze uw telefoon en uw geld aanbood in ruil voor uw vrijheid, werd u verder gereden naar een afgelegen beboste plaats. Eenmaal ter plaatse diende u uit te stappen en werd u seksueel misbruikt. Vervolgens werd u er achtergelaten. U liep naar een grote weg waar u een wagen staande hield. U vroeg de bestuurder u naar de politie van Mafikeng te brengen. Wanneer u aangifte van uw verkrachting deed, werd u door de dienstdoende agent niet geloofd en uitgelachen. Hij stuurde u weg en zei u de volgende dag terug te komen. De volgende dag speelde zich in het politiebureau hetzelfde scenario af met een andere agent. U kreeg een depressie en besloot naar een vriend in Johannesburg te reizen. Tijdens uw verblijf bij uw vriend vonden er verschillende aanvallen op vreemdelingen plaats. U bleef in Johannesburg tot 30 september 2019 ondergedoken bij een man van Congolese afkomst. U zocht via het internet hoe u een reis naar het buitenland kon regelen en stootte op een reisorganisatie die samenwerkte met de Belgische ambassade. U vroeg een visum aan en kreeg nam met dit visum op 30 september 2019 vanuit Johannesburg een vlucht naar België, waar u dezelfde dag toekwam. Wanneer u bij de grenscontrole werd gevraagd naar uw reismotief stelde u er naar België te zijn gekomen voor toerisme. Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken –afdeling grensinspectiebesliste om u uw visum in te trekken en u terug te sturen naar Zuid Afrika, gaf u aan gezondheidsproblemen te hebben en vrees te hebben voor een terugkeer naar dat land. U vroeg vervolgens om een advocaat en heeft, twee dagen na uw aankomst, op 2 oktober 2009 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming bent u in het bezit van uw vluchtelingenidentiteitskaart uit Zuid Afrika (d.d.22/07/2016, geldig tot 07/06/2020) en een reisdocument van Zuid Afrika (d.d. 29/05/2019, geldig tot 07/06/2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 9 oktober 2019 blijkt u te hebben gevraagd om bijgestaan te worden door een Protection Officer van het vrouwelijk geslacht en door een tolk van het vrouwelijke geslacht die het Lingala machtig is. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal werd u gehoord door een Protection Officer van het vrouwelijke geslacht en werd u een tolk Lingala van het vrouwelijke geslacht toebedeeld. U gaf hierop aan dat u nooit dit verzoek had ingediend en dat het u eigenlijk niet uitmaakte van welk geslacht de medewerker van het CGVS of uw tolk was (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities CGVS”, p. 2). Gelet uw opmerking gestrest te zijn door de omstandigheden waarin u wordt vastgehouden, werd u ook opgemerkt dat indien u nood zou hebben aan een pauze of wanneer iets niet duidelijk zou zijn u dit meteen kon melden (notities CGVS, p. 2,3). U gaf verder aan in goede gezondheid te verkeren en het onderhoud te kunnen doen.

Er werd u dan ook meermaals meegedeeld dat u telkens moest aangeven wanneer u pauze wilde en werd u aangeboden om wat te drinken te halen (notities CGVS, p.2,3). Er werd u doorheen uw persoonlijk onderhoud dan ook een langere pauze geboden tijdens de welke u vroeg om uw raadvrouw te spreken (notities CGVS, p. 19). Verder werden u enkele keren kortere pauzes aangeboden (notities CGVS, p.11,20,33). Op het einde van het onderhoud gaf u aan alle vragen en uw tolk goed te hebben verstaan (notities CGVS, p.39). Daar u verklaarde met gezondheidsproblemen te kampen te hebben werd u gevraagd of u sinds uw aankomst in het centrum Caricole om medische bijstand had gevraagd. U reageerde vooreerst niet op deze vraag (notities CGVS, p.28,29). Ook wanneer u aan het einde van uw persoonlijk onderhoud opnieuw werd gevraagd of u om een arts had gevraagd bleef u vooreerst weerom een antwoord schuldig. Vervolgens gaf u aan: "ik had aanvraag ingediend", zonder te specificeren wat u dan juist had gevraagd. U werd dan ook aangeboden u nader te verklaren ten einde uw vaag antwoord te verduidelijken. U merkte vervolgens op om een psycholoog te hebben gevraagd. Een antwoord op de vraag, of u al dan niet een gewone arts had gezien, bleef u echter andermaal schuldig, daar u enkel reageerde met de nietszeggende klank "mm" (notities CGVS, p.40). Uiteindelijk stelde u een arts te hebben gezien, doch vertelde u niet, wanneer u werd gevraagd om deze afspraak te situeren in tijd, wanneer u de art zag en reageerde u verder ook niet meer. Er werd u dan ook duidelijk gemaakt dat u bij gezondheidsproblemen, steeds om een arts kon vragen in het centrum (notities CGVS, p.40). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit beschikbare informatie toegevoegd in uw administratieve dossier (zie document Federale Politie-Nationale Luchthaven afdeling grenscontrole in Zaventem d.d. 30/09/2019), blijkt u te hebben verklaard om toeristische doeleinden naar België te zijn gekomen. Na een gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken (grensinspectie), werd u uitgelegd dat uw visum werd ingetrokken, dat u zou worden vastgehouden en teruggedreven. U gaf hierop aan gezondheidsproblemen te hebben en bang te zijn om terug naar Zuid Afrika te reizen. U diende geen verzoek om internationale bescherming in en vroeg om een advocaat. Twee dagen na uw aankomst, op 2 oktober 2019, heeft u alsnog een verzoek om internationale bescherming ingediend. Daar u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw onduidelijk reismotief en het ontbreken van bestaansmiddelen door valse informatie te verstrekken en/of door informatie die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden en u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Eerst dient te worden benadrukt dat de bepaling van artikel 48/5 §4 afwijkt van de algemene regel in artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève, 48/3 en 48/5, §§ 1 tot 3 van de Wet van 15 december 1980 (zie arrest RvSt nr. 228337 van 11 september 2014) en dat de formulering "[...] een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel [...]" het facultatieve karakter van de toepassing ervan aantoonde.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat aan de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' bijzondere voorwaarden zijn verbonden. Met betrekking tot deze voorwaarden, zoals de mogelijkheid om opnieuw op het grondgebied te worden toegelaten en de naleving van het non-refoulementbeginsel in de desbetreffende landen, is actuele en relevante informatie vereist die het CGVS moeilijk kan verkrijgen. Er dient eveneens te worden opgemerkt dat de bewijslast op de asielinstantie berust, wat het CGVS aanspoort tot voorzichtigheid bij de toepassing van dit principe.

Met het oog op het onderzoek of de voorwaarden voor de toepassing van het principe 'eerste land van asiel' vervuld zijn in het licht van artikel 48/5 § 4 van de Wet van 15 december 1980, heeft het Commissariaat-generaal stappen ondernomen bij de regionale delegatie van het UNHCR in Brussel en bij de ambassade van Zuid Afrika om informatie te krijgen op basis waarvan het CGVS kan oordelen of Zuid Afrika als eerste land van asiel kan worden beschouwd (zie COI Focus Zuid Afrika in administratief dossier).

Het CGVS heeft echter geen antwoord gekregen en beschikt niet over de nodige elementen om te besluiten dat het concept 'eerste land van asiel' kan worden toegepast voor Zuid-Afrika. In het bijzonder heeft de Commissaris-generaal geen uitsluitsel over de mogelijkheid dat u opnieuw tot het grondgebied van het betreffende land zou worden toegelaten.

Wegens het gebrek aan informatie om Zuid Afrika als eerste land van asiel te beschouwen en wegens het afwijkende karakter van dit principe dient uw verzoek om internationale bescherming dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van nationaliteit/herkomst, namelijk de Democratische Republiek Congo (DRC).

Het feit dat u werd erkend als vluchteling door Zuid Afrika (zie document van Republic of South Africa, Department Home Affairs, formal recognition of refugee status in the RSA particulars of recognised refugee in the RSA d.d.07/06/2016, in het administratieve dossier), houdt bovendien niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van status die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Zuid Afrika houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Uw aanvraag dient dus te worden onderzocht met betrekking tot uw land van herkomst, de Democratische Republiek Congo (DRC).

In casu brengt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u niet kan terugkeren naar de DRC omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart momenteel niet naar de DRC te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden opgepakt en gedood voor feiten die zich in 2005 hebben afgespeeld. U stelt immers dat Kabila nog steeds macht heeft in Congo en u er wordt gezocht (notities CGVS, p.38).

Zo verklaarde u eind 2005 uw land van herkomst, Congo, te hebben verlaten omwille van uw arrestatie op een manifestatie, georganiseerd door de UDPS, tegen de regering van de toenmalige president Joseph Kabila (notities CGVS, p.30,31). U verklaarde, als enige van uw familie, te hebben deelgenomen aan het protest omdat u tegen de algemene onveiligheid en de moorden was in uw land. Andere politiek getinte activiteiten stelde u niet te hebben gehad in Congo (notities CGVS, p.33). Evenmin was u actief voor de Congolese zaak wanneer u van 2006 tot 2019 in Zuid Afrika woonde (notities CGVS, p. 37). Gevraagd of u bij uw arrestatie werd geregistreerd wanneer u naar de kazerne Kokolo werd gebracht stelde u dit niet meer te weten daar het voorval in 2005 plaatsvond (notities CGVS, p.38). U diende tijdens uw ondervragingen in Kokolo en in het gebouw van de ANR ook geen bekentenissen te ondertekenen (notities CGVS, p. 35,37). Uw neef Richard, bij wie een huiszoeking werd verricht en bij wie uw computer werd meegenomen, was luidens uw verklaringen zelfs niet gearresteerd (notities CGVS, p. 36). Uit uw arrestatie, opsluiting en ontsnapping kon volgens u niets juridisch zijn voortgekomen omdat men er nog niet toe was gekomen een zaak tegen u op te starten (notities CGVS, p.38). Gevraagd of u bij uw familie in Kinshasa heeft nagevraagd of ze iets meer konden vertellen over uw zaak gaf u vooreerst aan sinds 2005 geen contacten met uw familie meer te hebben gehad (notities CGVS, p. 6,7,8). Aan deze bewering kon echter niet het minste geloof worden gehecht. Uit uw publieke –vlak voor uw persoonlijk onderhoud afgesloten/verborgen- facebookbladzijden blijkt immers dat u uw familieleden als vriend heeft “geliked” (zie publieke facebookbladzijden op naam van B.B.B.T.). U ontkende echter aanvankelijk facebook te gebruiken en dus contacten te kunnen onderhouden met uw ouders, broers en zussen (notities CGVS, p. 8,9,10). Na confrontatie met het gevonden materiaal (zie prints facebook inde blauwe map) stelde u enkel dat u uw familie geen vragen meer had gesteld over uw zaak omdat u weg was uit uw land (notities CGVS, p.38). **Van iemand die verklaart niet naar het land waar hij de nationaliteit van draagt en waar zijn familieleden wonen te kunnen gaan, mag verwacht worden dat die beter op de hoogte is van en interesse toont in de persoonlijke situatie in dat land. Uw gebrek aan interesse in het land waarvan u duidelijk de nationaliteit draagt, is bezwaarlijk een reden voor internationale bescherming te noemen.** Andere problemen met uw autoriteiten, dan in juni 2005, stelde u niet te hebben gekend. Evenmin kende u problemen met burgers (notities CGVS, p.34). **Alle bovenstaande elementen tasten verder de ernst van uw motieven voor internationale bescherming aan, bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4§2, a en b.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de veiligheidssituatie in Kinshasa betreft, dient te worden onderzocht of de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 vervuld zijn, namelijk of er ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger zijn als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, die kunnen worden beschouwd als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De situatie van willekeurig geweld moet worden gedefinieerd in tegenstelling tot het begrip doelgericht geweld als willekeurig geweld dat een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen zijn om te veronderstellen dat een burger die wordt teruggezonden naar het desbetreffende land of

eventueel naar de desbetreffende regio, alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico op de desbetreffende bedreigingen loopt. (HvJ-EU, 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité tegen commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen, par. 30, zie ook HvJ-EU, 17 februari 2009, C-465/07, Meki Elgafaji en Noor Elgafaji tegen staatssecretaris van justitie, par. 35 tot 40 en par. 43). Uit de informatie over de situatie in de DRC waarover het Commissariaat-generaal beschikt (missierapport van de Organisation des Nations Unies pour la stabilisation en République démocratique du Congo, 17 juli 2019), blijkt echter dat de huidige situatie in Kinshasa geen situatie van “willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” kan worden genoemd.

De geraadpleegde bronnen wijzen er namelijk op dat president Tshisekedi sinds zijn verkiezing maatregelen heeft genomen om de politieke ruimte open te stellen, wat tot uiting kwam in de vrijlating van 700 politieke gevangenen, de terugkeer van politieke actoren naar het land, de vooruitgang op gebied van inachtneming van de fundamentele vrijheden, met name de vrijheid van meningsuiting, en om de corruptie te bestrijden. Deze bronnen vermelden ook de constructieve aanpak van talrijke Congolese stakeholders om het programma van president Tshisekedi te steunen. Wat de situatie in Kinshasa betreft, hoewel verschillende vreedzame betogingen in verband met de verkiezing van de gouverneurs van 10 april geen aanleiding tot uitspattingen gaven, werden andere betogingen die werden georganiseerd tussen 8 en 10 april 2019, onderdrukt door de autoriteiten en eindigden met de willekeurige arrestatie van betogers, van wie sommigen werden verwond. Betogingen en sporadische gewelddaden, die hoofdzakelijk het werk waren van aanhangers van de UDPS, vonden ook plaats op 18 mei 2019 bij de indirecte verkiezingen van de senatoren. En op 12 en 13 juni 2019 betoogden de aanhangers van de UDPS in Kinshasa en tijdens confrontaties kwamen ze tegenover aanhangers van de PPRD te staan wegens conflicten tussen CACH en het FCC. Merk echter op dat deze betogingen en deze confrontaties zich beperkten tot deze specifieke perioden en tot deze specifieke contexten. Op dit ogenblik is er dus geen sprake van willekeurig geweld of van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wat de algemene veiligheidssituatie in Kinshasa betreft, melden de bronnen bovendien dat er in de westelijke provincies van de DRC (en dus ook in Kinshasa) geen grootscheeps geweld plaatsvond en dat de situatie relatief stabiel bleef.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident in Zuid Afrika met twee onbekenden op 3 augustus 2019 -u stelde door deze personen seksueel te zijn misbruikt- dient nog te worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid op de helling komt te staan door uw weinig overtuigende houding na het incident. Gevraagd of u nood had aan medische verzorging na de aanranding stelde u over uw toestand: “Ik was getraumatiseerd, ik wist dat dat het nodig was maar ik was getraumatiseerd, in mijn hoofd passeerde veel, ik was niet meer stabiel mentaal” (notities CGVS, p.28). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u helemaal geen medische verzorging heeft gezocht. Daar u wel in staat bleek om meer dan één keer naar de politie te gaan en er te vertellen wat u was overkomen, werd u gevraagd waarom u niet vroeg om medische zorg. U herhaalde enkel dit niet te hebben gedaan (notities CGVS, p.29). Opmerkelijk is overigens vast te stellen dat u -hoewel u stelde zelfmoordneigingen na het trauma te hebben overgehouden- een reis naar een vriend in Johannesburg besloot te ondernemen waar u zou zijn gebleven tot aan uw vertrek naar België (notities CGVS, p.27,28,30). Uit afbeeldingen op uw publieke facebookaccount blijkt echter dat u op 10 augustus 2019 -een week na uw beweerde aanranding- foto's van u zelf heeft gepost waarop u, afgaande op uw geschreven commentaren aan uw familie en vrienden, te zien bent tijdens een strandvakantie in Durban (zie printscreen facebook B.B.B.T. in het administratieve dossier). Een dergelijke houding valt dan ook moeilijk te verzoenen met uw bewering tot op het heden omwille van het door u beweerde incident op 3 augustus 2019 getraumatiseerd te zijn. Zelfs nadat u werd gevraagd -gelet uw verwijzing naar de stress waarmee u te kampen kreeg na het incident- of u in het transitcentrum Caricole een arts had gevraagd, bleef u aanvankelijk vaag, gaf aan om een psycholoog te hebben gevraagd en antwoordde ten slotte een arts te hebben gezien. De vraag wanneer u uw arts zag beantwoordde u echter niet (notities CGVS, p.40). Dit alles roept ernstige vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen over dit incident.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 14 november 2019 een schending aan van artikel 1 (A) § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/4, 48/5 §4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij benadrukt dat hij *“voortvluchtig was uit de Zuidafrikaanse Republiek (ZAR) waar, na analyse van de elementen die hij toendertijd heeft voorgelegd, hij erkend werd als vluchteling (zie hiervoor het document van de Zuidafrikaanse Republiek, Ministerie van Binnenlandse Zaken, officiële erkenning van het statuut van vluchteling in de ZAR, vermelding als vluchteling erkend door de ZAR van 07/06/2016, in het administratief dossier)”*. Gezien de commissaris-generaal niet bij machte was *“alle inlichtingen te vergaren die toelaten om Zuid-Afrika te beschouwen als « eerste asielland » van de eiser”, is het volgens verzoeker “waar dat het feit dat hij als vluchteling werd erkend in de ZAR niet betekent dat het CGVS op zijn beurt hem dient te erkennen als vluchteling, ipso facto en zonder verder individueel onderzoek”*. Hij stelt dat de erkenning door Zuid-Afrika wel kan *“dienen als duidelijk en niet te betwisten bewijs van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde”* en dat de commissaris-generaal *“niet mag weigeren het statuut van vluchteling te bevestigen vermits hij over de doorslaggevende elementen hiertoe beschikt en dit stelt hem vrij van alle twijfel inzake het niet bestaan van een vrees voor vervolging in hoofde van de eiser, in geval van terugkeer naar [Congo]”*. Verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad over *“het verplichtend karakter van het artikel 48/5”* en voert aan *“dat het erkennen van de hoedanigheid van vluchteling door Mozambique aan België de verplichting oplegt met inachtneming van het artikel 33 van de Conventie van Genève (principe van niet-terugdriving)”, dat “het tenminste aangetoond moet worden dat de bescherming verkregen door de vreemdeling op een onrechtmatige wijze werd verkregen”* en dat er *“ofwel een clause tot stopzetting ofwel een clause tot uitsluiting aanwezig [dient] te zijn om het bestaan van een gegronde vrees jegens het land van zijn nationaliteit in vraag te stellen”*. Volgens verzoeker is *“de enige belangrijke vraag die onderzocht moet worden de mogelijkheid om gebruik te maken van een daadwerkelijke bescherming vanwege de Zuidafrikaanse autoriteiten”*.

Waar verzoeker verweten wordt niet te weten of hij al dan niet geregistreerd werd bij zijn arrestatie in 2005, meent verzoeker dat het *“een voldongen feit [is] dat de arrestatie zich voltrok in 2005 en op tot op de dag van vandaag is het aannemelijk dat hij zich niet meer kan herinneren of hij nu al dan niet geregistreerd werd, te meer daar de arrestaties van een politiek karakter waren, in de tijd van het dictatoriale regime onder leiding van de ex-president Kabila, niet partijdig en zonder erkenning van de minste rechten voor de opgepakte personen”*. Hij citeert uit een arrest van het EHRM aangaande de mensenrechtenschendingen door de regering van Kabila.

Dat de neef van verzoeker niet gearresteerd werd, benadrukt verzoeker dat hij de verantwoordelijke was en dat de autoriteiten door zijn bekentenissen wisten dat de neef *“geen uitstaans had met de ten laste gelegde feiten jegens de eiser”* en er bijgevolg *“geen enkele reden [was] dat de neef bij wie zich de computer van de eiser bevond, zich eveneens zou laten arresteren daar waar de eiser bekend had dat hij de uitgever van de foto's was”*.

Waar verzoeker zich niet informeerde over zijn persoonlijke situatie in Congo, stelt hij *“dat zijn arrestatie een politiek karakter had en geenszins de reden was tot het schenden van een wet van algemene recht”* en *“dat, zelfs indien hij zich had willen informeren aangaande zijn toestand, hij geen enkele inlichting zou verkregen hebben vermits zijn arrestatie puur politiek van aard was en dus zonder enig spoor in de administratie toendertijd, zoals bij de talloze andere politieke arrestatie uit de tijd van het repressieve regime van ex-president Kabila”*. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing *“een miskennis van de waarachtigheid van de getuigenissen van de gearresteerde personen vanwege hun politieke activiteiten in de DRC”*.

Verzoeker voert aan dat het duidelijk is dat hij niet kan terugkeren *“in het huidige politieke klimaat on Congo”,* gezien ex-president Kabila *“de meest invloedrijke politieke machtshebber [blijft] en hij nog altijd over een meerderheid in het parlement [beschikt], eveneens in de senaat”*.

Verzoeker meent dat hij gewag kan maken *“van ernstige argumenten om aan te nemen dat, indien hij teruggestuurd wordt naar zijn land van herkomst, hij een risico zou lopen om ernstig vervolgd te worden, zoals uiteengezet in paragraaf 2 van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* omdat hij

“vreest het slachtoffer te worden van martelingen of onmenselijke of vernederende behandelingen in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst”.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen en hem *“bijkomend het voorrecht aangaande subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 toe te kennen”.*

2.2. Stukken

Ter terechtzitting toont verzoeker een document van zijn werk als assistent kinesist in Zuid-Afrika.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart de vluchtelingenstatus te hebben in Zuid-Afrika, zoals blijkt uit de vluchtelingenkaart (uitgereikt op 22 juli 2016 en geldig tot 7 juni 2020). De vaststelling dat verzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling zou zijn erkend, doet - zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald - voor de Belgische overheid verplichtingen ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat bepaalt: *“Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.”*

2.4.2. Artikel 57/6 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet (*BS 12 maart 2018*) luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :*

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.4.3. In die zin kan het verzoekschrift worden bijgetreden waar wordt gesteld dat *“de enige belangrijke vraag die onderzocht moet worden de mogelijkheid [is] om gebruik te maken van een daadwerkelijke bescherming vanwege de Zuidafrikaanse autoriteiten”.*

Uit de informatie in het administratief dossier ("*COI Focus: Zuid-Afrika: Eerste land van asiel*" van 21 januari 2014) blijkt dat de commissaris-generaal informatie heeft gevraagd aan de Zuid-Afrikaanse ambassade te Brussel en aan UNHCR, teneinde te kunnen oordelen of verzoeker gebruik kan maken van daadwerkelijke bescherming in Zuid-Afrika en bijgevolg of het land als eerste land van asiel kan worden beschouwd. Gezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diligent handelde in de zin van EHRM, "*Singh e.a. /België*", nr. 33210/11, 2 oktober 2012, §§ 104 en 105, kan het uitblijven van een nuttig antwoord vanwege de ambassade en UNHCR hem niet worden aangewreven. Er liggen dus geen documenten voor waaruit kan blijken dat de in Zuid-Afrika gehanteerde procedure tot de vaststelling van de status van vluchteling de nodige garanties biedt.

2.4.4. Verzoeker zegt zelf dat hij niet kan genieten van reële bescherming in Zuid-Afrika. De commissaris-generaal oordeelde daarop terecht dat de vrees voor vervolging ten aanzien van het land van verzoekers nationaliteit, zijnde Congo, beoordeeld moet worden.

De Raad wijst er nog op dat de beoordeling van verzoekers asielaanvraag ten opzichte van Zuid-Afrika, en dus een beoordeling van de reële bescherming in dat eerste land van asiel, ondergeschikt is aan de eigenlijke behoefte aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen nood aan internationale bescherming, ook niet in een derde land of eerste land van asiel, indien verzoeker niet voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden om als vluchteling te worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Aldus, indien verzoeker niet aantoonbaar nood te hebben aan internationale bescherming, dan dient *in casu* evenmin te worden nagegaan of hij in Zuid-Afrika reële bescherming geniet.

2.4.5. Hoe dan ook en volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker zijn beweerde problemen in Zuid-Afrika niet aannemelijk maakt. De geloofwaardigheid van de directe aanleiding van zijn vertrek, met name het incident op 3 augustus 2019 waar hij seksueel misbruikt werd, wordt immers ondermijnd door de vaststelling dat hij heeft nagelaten medische verzorging te zoeken (notities, p. 29). Verzoeker verklaarde dat hij wel meerdere keren naar de politie ging om het incident aan te klagen maar liet na een dokter te raadplegen. In het kader van deze zaak komt dit des te merkwaardiger voor nu verzoeker werkzaam was in een ziekenhuis en er dus geen drempel was om een arts te raadplegen. Ook het feit dat verzoeker op 10 augustus 2019, een week na de aanranding, op Facebook foto's poste waarop hij te zien is tijdens een strandvakantie in Durban, kan moeilijk verzoend worden met verzoekers bewering dat hij na de aanranding getraumatiseerd en mentaal labiel was (notities, p. 28). Verzoeker stelt ter terechtzitting dat dit oude foto's waren doch dan nog kan niet aangenomen worden dat indien verzoeker dermate getraumatiseerd was dat hij geen dokter kon raadplegen en zelf meende naar het buitenland te moeten vluchten, hij zich zou inlaten met banaliteiten als het posten van vakantiefoto's.

2.4.6. Wat zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst, Congo, betreft, verklaarde verzoeker te zijn gevlucht omwille van problemen na zijn deelname aan een anti-Kabila manifestatie in 2005. Verzoeker maakt echter geenszins aannemelijk dat hij omwille van een eenmalig feit, 14 jaar geleden, actueel nog een vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.4.7. Vooreerst kon hij niet aangeven of hij bij deze beweerde gevangenschap werd geregistreerd (notities, p. 38). Noch het feit dat het incident van 2005 dateert, noch de verwijzing naar de mensenrechtenschendingen en de stelling dat "*de arrestaties van een politiek karakter waren, in de tijd van het dictatoriale regime onder leiding van de ex-president Kabila, niet partijdig en zonder erkenning van de minste rechten voor de opgepakte personen*", kan verzoekers onwetendheid over een dergelijk essentieel element verklaren. Temeer gezien hij beweerdelijk op basis van deze arrestatie in 2007 de vluchtelingenstatus kreeg in Zuid-Afrika en hij derhalve hier toen ook over ondervraagd werd.

2.4.8. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat opvallend is dat verzoeker tijdens zijn ondervragingen zelfs geen bekentenissen moest ondertekenen (notities, p. 35, 37) en dat zijn neef R. niet gearresteerd werd, bij wie nochtans de computer met het lasterlijke fotomateriaal werd gevonden (notities, p. 36). De argumentatie in het verzoekschrift - dat verzoeker de verantwoordelijke was en dat de autoriteiten door zijn bekentenissen wisten dat de neef "*geen uitstaans had met de ten laste gelegde feiten jegens de eiser*" en er bijgevolg "*geen enkele reden [was] dat de neef bij wie zich de computer van de eiser bevond, zich eveneens zou laten arresteren daar waar de eiser bekend had dat hij de uitgever van de foto's was*" - is verzoekers eigen opinie doch kan bezwaarlijk worden verzoend met verzoekers overige verklaringen over de (arbitraire) politieke arrestaties, de talrijke mensenrechtenschendingen in Congo toen en het dictatoriaal regime van Kabila.

Dat verzoekers neef, waar de computer werd gevonden, geen problemen zou kennen terwijl hij de bewijzen van het beweerde misdrijf bevat ondermijnt dan ook de waarachtigheid van de feiten.

2.4.9. Dat verzoeker in werkelijkheid omwille van dit voorgehouden eenmalige incident geen actuele vrees voor vervolging dient te koesteren blijkt nog uit zijn eigen verklaringen, waar hij toegaf dat er uit zijn arrestatie, opsluiting en ontsnapping niets juridisch is voortgekomen (notities, p. 38). Verzoeker stelt aldus zelf dat er geen processtukken of zelf maar een schriftelijke bekentenis is van deze feiten en in het verzoekschrift wordt bevestigd dat dit *“zonder enig spoor [was] in de administratie toendertijd”* in Congo. Het is bijgevolg geheel onlogisch dat men in Congo 14 jaar later alsnog (juridische of andere) stappen tegen verzoeker zou (kunnen) ondernemen indien hij naar zijn land zou terugkeren, ook al blijft ex-president Kabila *“de meest invloedrijke politieke machtshebber en [beschikt] hij nog altijd over een meerderheid in het parlement, eveneens in de senaat”*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift.

2.4.10. Bovendien blijkt verzoeker zelf evenmin bezorgd over de gevolgen van zijn deelname aan de manifestatie en zijn arrestatie en ontsnapping, gezien hij zijn familie geen enkele vraag meer heeft gesteld over zijn zaak nadat hij het land verliet (notities, p. 38). Terwijl verzoeker aanvankelijk nog ontkende Facebook te gebruiken (notities, p. 38), blijkt uit het administratief dossier dat hij met verschillende familieleden contact heeft via het sociaal netwerk. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, desgevallend vanuit Zuid-Afrika. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De uitleg in het verzoekschrift *“dat, zelfs indien hij zich had willen informeren aangaande zijn toestand, hij geen enkele inlichting zou verkregen hebben vermits zijn arrestatie puur politiek van aard was en dus zonder enig spoor in de administratie toendertijd, zoals bij de talloze andere politieke arrestatie uit de tijd van het repressieve regime van ex-president Kabila”*, kan geenszins verschonen dat verzoeker geheel heeft nagelaten de evolutie van zijn beweerde problemen in Congo op te volgen. Verzoeker had zich minstens kunnen informeren over eventuele huiszoekingen, convocaties, bedreigingen of benaderingen aan het adres van familieleden en kennissen, wat ook vernomen kan worden zonder dat hier een (officieel) administratief spoor van is. Verzoekers gehele onwetendheid over de ontwikkelingen in zijn zaak en zijn nalatige handelingen om zich enigszins te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de waarachtigheid ervan, minstens aan de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.4.11. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker bij aankomst in België beweerde om toeristische redenen te zijn gekomen en dat hij, zelfs nadat hem werd gezegd dat zijn visum werd ingetrokken en dat hij zou worden teruggedreven, geen verzoek om internationale bescherming indiende, maar enkel liet noteren *“dat hij medische problemen heeft en schrik heeft om terug te gaan naar Zuid-Afrika”*. Pas twee dagen na zijn aankomst diende verzoek een dergelijk verzoek in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Dit klemt *in casu* te meer nu verzoeker bekend is met de asielprocedure nu hij met een reistitel van de Conventie van Genève reisde.

2.4.12. De ter terechtzitting getoonde documenten aangaande zijn werk als kinesist in Zuid-Afrika betreffen enkel gegevens die niet worden betwist en als dusdanig niet in het geding zitten. Ook verzoekers identiteit en verblijf in Zuid-Afrika als vluchteling wordt niet betwist nu uit het administratief dossier niet kan blijken dat over deze reisdocumenten problemen vastgesteld werden.

2.4.13. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielaanvraagformulier en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Congo een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK